

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLII. ad annum CCCCLXXX.

Parisiis, 1644

Epistola XXVI. Innocentii Papae I. Ad Avrelivm, Alypivm, Avgvstinvm,
Evodivm, Possidivm, Episcopos. De Pelagio haeretico.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14918

pretari. Decepti sunt, quod vim argumenti, quo pontifex utitur, non fuerunt assecuti. Ille enim ut Pelagium (qui docebat baptismum infantulis patre fidei prognatis, ideoque originale peccatum non contrahentibus, necessariū non esse) conuinceret, hac ratiocinatione hic utitur: Quibus necessaria est eucharistiæ sumptio, iisdem baptismi sumptio magis est necessaria: siquidem ad sanctissimam eucharistiam reuerenter sumendam, nemo, nisi ante rite & legitime baptizatus admittatur: at infantulis omnibus est necessaria eucharistiæ sumptio, ergo infantulis omnibus etiam est necessaria susceptio baptismi. Minorem, quam ille tunc temporis sustinebat, probabat per prædicta verba S. Ioannis, iuxta eam expositionem accepta, quæ praxi ecclesiæ nunc repugnat.

Epistola familiaris quinque episcoporum ad supradictum papam, quæ sic incipit: *De Conciliis duobus prouinciæ*, extat infra post Concilium Mileuitanum.

*EPISTOLA XXVI.

INNOCENTII PAPÆ I.

AD AVRELIVM, ALYPIVM, AVGVSTINVM,
EVODIVM, POSSIDIVM, EPISCOPOS.

De Pelagio hæretico.

*Innocentius Aurelio, Alypio, Augustino, Euodio, Possidio,
episcopis, salutem.*

FRATERNITATIS vestræ literas, plenas fidei, totoque religionis catholicæ vigore firmatas, a duobus missas Conciliis, per fratrem & coepiscopum nostrum Iulium, pergrato suscepimus animo, quod earum tenor, omnifque contextio in consideratione quotidianæ gratiæ Dei, & in eorum correctione, qui contra sentiunt, integra ratione consistit, ut & illis omnem tollere possit errorem, & idoneo dato cuius nostræ legis exemplo, quem sequi debeant, dignum possint præbere doctorem. Sed de his iam satis, ut opinor, supra diximus, cum vestris relationibus respondentes, rescripsimus, quid vel de illorum perfidia, vel de vestra sententia sentiremus. Sed subinde contra eos subuenit & suppeditat quod dicatur: nec potest aliquando esse quod vincat, cum tam miserum impiumque sit, quod nostræ virtute fidei & ipsa plenius veritate vincatur. Qui enim omnem vitæ spem respuit atque contempnit, inimica damnabilique cor suum disputatione

confundens, credit nihil esse, quod a Deo accipiat, nec aliquid superesse, quod petat ad sanandum se, qui sibi hoc abstulit, ulterius quid reliquit? Si ergo sunt aliqui, quos in sui defensionem peruerfitas tanta deuinxit, (quod huic se dogmati dedant atque coniungant, sperantes hoc ad catholicam pertinere doctrinam, quod oberrans longius, & penitus approbatur aduersum) infecti illorum & monitis, & verbis, ut laberentur, inducti: quatenus ad rectum viae tramitem redeant, festinabunt, ne diutius mentem obsidens, velut eorum sensus vastus error inuadat. Nam si Pelagius, quocumque restitit loco, eorum animos (qui facile vel simpliciter crederent disputanti) hac affirmatione decepit, (seu hac illi in vrbe sint, quod nescientes, nec manifestare possumus, nec negare, cum etsi sunt, lateant: nec aliquando audeant vel illum prædicantem ista defendere, vel talia aliquo nostrorum præsentem iactare, & in tanta populi multitudine deprehendi aliquis facile, nec alicubi possit agnosci, siue in quouis terrarum loco degant) Dei nostri misericordia gratiaque credimus quod facile corrigantur, audita eius damnatione, qui fuerit pertinax, & resistens huius dogmatis auctor inuentus.

Nec interest, vbi isti fuerint, dum, vbi cumque inueniri potuerint, sint sanandi. Nobis tamen nec persuaderi potest, eum esse purgatum, quamuis ad nos (a nescio quibus laicis) sint gesta perlata, quibus ille & auditum se crederet, & absolutum. Quæ, vtrum vera sint, dubitamus, quod sub nulla illius Concilii prosecutione venerunt, nec eorum aliquas accepimus de hac re literas, apud quos istius rei iste præstitit causas. Quod si de sua ille potuisset purgatione confidere, hoc magis credimus, quod egisset, quod multo verius esse poterat, ut illos cogeret epistolis suis, quid iudicauerant, indicare. Verum cum sint aliqua in ipsis posita gestis, quæ obiecta partim ille vitando suppressit, partim, multa in se verba retorquendo, tota obscuritate confudit, aliqua magis falsis argumentis, quam vera ratione (ut ad tempus videri poterat) purgavit, alia negando, alia falsa interpretatione vertendo. Sed utinam (quod magis optandum est) etiam ille se ad veram catholicæ fidei viam, ab illo sui tramitis errore conuertat, ut

cupiat velitque purgari, considerans quotidianam Dei gratiam, adiutoriumque cognoscens, ut videatur vere, & approbetur ab omnibus manifesta ratione correctus; non gestorum iudicio, sed ad catholicam fidem corde conuerso. Vnde non possumus illorum nec approbare nec culpāre iudicium, cum nesciamus, utrum vera sint gesta: aut si vera sunt, illum constet magis subterfugisse, quam se tota veritate purgasse. Qui si confidit, nouitque, non nostra dignum esse damnatione, quod dicat: aut iam hoc totum se refutasse, quod dixerat: non a nobis accersiri, sed ipse debet potius festinare, ut possit absolui. Nam si adhuc taliter sentit, quando se nostro iudicio, quibusuis acceptis literis, cum sciat damnandum se esse, committet? Quod si accersendus esset, ab his melius fieret, qui magis proximi, & non longo terrarum spatio videntur esse disiuncti. Sed non deerit cura, si medicinæ præbeat ille materiam. Potest enim damnare quæ senserat, ac datis literis, erroris sui, ut regressum ad nos decet, veniam postulare, fratres carissimi.

Librum sane, qui eius esse diceretur, nobis a vestra caritate transmissum, euoluimus: in quo multa blasphemia, nihil quod placeret, nihil quod non penitus displiceret, a quouis damnandum atque calcandum, cuius similia (nisi qui ista scripserat) nemo alter in mentem reciperet, atque sentiret. Nam hoc loco de lege latius disputare, velut coram posito repugnanteque Pelagio, necessarium esse non duximus, cum vobiscum, totam rem scientibus, parique nobiscum assensione gaudentibus, colloquamur. Tunc enim melius hæc exempla ponuntur, quando cum his, quos harum constat rerum prudentes esse, tractamus. Nam de naturæ possibilitate, de libero arbitrio, & de omni Dei gratia, & quotidiana gratia, cui non sit recte sentienti vberimum disputare? Anathematizet ergo ista quæ sensit, ut illi, qui eius sermonibus fuerint præceptisque collapsi, quid tandem habeat fides vera cognoscant. Facilius enim reuocari poterunt, cum ista a suo senserint auctore damnari. Quod si ille pertinaciter in hac voluerit impietate persistere, agendum est, quatenus vel his possit subueniri, quos non suos, sed huius magis error induxit, ne & illis hæc medicina pereat, cu-

ius iste talem non admittit nec postulat curam. Deus vos custodiat incolumes, fratres carissimi. Data 6. Kalendas Februarii.

NOTA.

Occasio
scriptæ epi-
stolæ.

^a *Epistola XXVI.*] Cum quinque episcopi Africani priuatis & familiaribus literis, ne verenda patris sui reterege viderentur, Innocentium de occultis quibusdam rumoribus, de ipso sparsis, quasi nimirum Pelagianæ hæreseos fautor esset & protector, ipsumque Pelagium in communionem catholicam recepisset, certiore reddidissent, vt omnem suspicionem e cordibus Africanorum eximeret publicis publicas, priuatis priuatas epistolas reddidit, quibus, quid de Pelagio & Palæstino Concilio sentiret, rescripsit. Vide Baron. anno 416. num. 12. & 14.

EPISTOLA XXVII.

INNOCENTII PAPÆ I.

AD AVRELIVM CARTHAGINENSEM EPISCOPVM.

Eum familiariter salutat.

Innocentius Aurelio episcopo Carthagenensi.

IN familiaribus scriptis dilectio vera consistit. Etenim ^{* ius fir-} ^{mius} firmitus caritatis officia melius se orsa mercantur. Quã obrem per fratrem nostrum Iulium epistolæ extrinsecus missæ respondere gestiui, ne apud me forsitã remaneret peculiaris negatæ salutationis offensã, frater carissime. Supradictum igitur fratrem nostrum tuæ dilectioni restituo, cum apostolicæ sedis ^{* dignum} ^{ad} ad relationem duplicis Synodi iudicatis. Superest, vt oratus a nobis Dominus, præstare dignetur, quatenus omnis ecclesiæ suæ macula, continuis laboribus nostris possit abstergi. Dominus custodiat te incolumem, frater carissime. Data 6. Kalendas Februarii.

EPI-